

— Какъ да го дѣлимъ, кумичке?

— На врабченце кутелче, а на лиса—деветки, — казала кума лиса.

И започнала лиса да дѣли. Отдѣли на врабчето кутелче, а на себе си деветки, отдѣли на врабчето кутелче, а на себе си деветки, докато житото се свършило.

Като видѣло врабчето, че е излъгано, оплакало се на кучето.

— Не плачи, — казало му кучето. — Утре всичкото жито ще бѣде твое.

Рано на другия день, кучето се заровило въ лисениятъ купъ жито.

Дошла следъ малко лиса и започнала да гребе житото. Гребнала веднажъ, гребнала два пжти, провидѣло се едното ухо на кучето. Лиса помислила, че е парченце кожа и започнала да го гризе.

Скочило ядосано кучето, уловило лиса и я разкъсало.

Така врабчето взело и лисеното жито.

Е. Кювлиевъ.

Изпитъ безъ думи.

(Народна приказка).

Везирътъ на нѣкой си султанъ пожелалъ да се поразходи изъ царството.

— Колко дни ти сж потрѣбни за това? — попиталъ го султана.

— Четиридесетъ, — отговорилъ везирътъ.

-- Добре, рекълъ султана. Само че, преди да тръгнешъ, трѣбва да си намѣришъ замѣстникъ.

Везирътъ помислилъ, помислилъ, па казалъ:

— Отъ сина си по-достоеенъ замѣстникъ не мога да посоча. Той най-добре познава дѣлата ми.

— Него остави щомъ е така, — казалъ султана.

— Но преди да поеме работата ти, той трѣбва да положи единъ малъкъ изпитъ безъ думи.